

A Fővárosi Ítéltábla a Molnár & Kovács Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Molnár Éva ügyvéd) által képviselt felperes neve felperesnek - a Mihály és Schneider Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Mihály Róbert ügyvéd) által képviselt ... Végrehajtó Iroda (**I. rendű alperes címe**) I. rendű, II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű és III.rendű alperes neve (**III. rendű alperes címe**) III. rendű alperesek ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2015. augusztus 27. napján meghozott 5.P.24.110/2014/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. és 19. sorszámon, a III. rendű alperes részéről 17. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti.

A nem vagyoni kártérítés iránti kereset tárgyában az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet teljesen elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül III. rendű alperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint elsőfokú perköltséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 60.000 (hatvanezer) forint feljegyzett kereseti illetéket.

Az I. és II. rendű alperesek javára megítélt elsőfokú perköltség összegét mindkét alperes esetében 12.700 (tizenkétezer-hétszáz) forintba leszállítja.

Az elsőfokú ítéletnek a III. rendű alperest vagyoni kár megtérítésére kötelező rendelkezését hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a III. rendű alperesnek 31.750 (harmincegyezer-hétszázötven) forint másodfokú perköltséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 80.000 (nyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A hatályon kívül helyező rendelkezés kapcsán a felek másodfokú eljárásban felmerült költségét a felperes javára 12.500 (tizenkétezer-ötszáz) forintban, a III. rendű alperes javára 15.875 (tizenötezer-nyolcszázhetvenöt) forintban állapítja meg.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

A felperes az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. §-ára alapított végleges keresetében 600.000 forint vagyoni és 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni a III. rendű alperest. Az I. és II. rendű alperesekkel szemben előterjesztett keresetétől elállt.

Előadta, hogy a házastársa ellen folyamatban volt végrehajtási ügyben 2007. október 29-én a II. rendű alperes végrehajtó-helyettes lefoglalta az ingóságait, köztük egy Ördögh László által festett virágcsendéletet is. A végrehajtást kérő ellen igénypert indított, melyben a 2008. november 21-én jogerőre emelkedett ítéletével a bíróság a foglalási jegyzőkönyvvel lefoglalt valamennyi ingóságot feloldotta a foglalás alól. A zárgondnok 2008. december 18-án a lefoglalt festmény helyett egy másik képet kívánt átadni a részére, melynek átvételét megtagadta. A festményéhez, melynek értéke 600.000 forint, a mai napig nem jutott hozzá. A végrehajtási eljárás során arról nem tájékoztatták, hogy végrehajtási kifogással élhet. A foglalási jegyzőkönyv szakszerű felvétele a végrehajtó feladata lett volna. A jegyzőkönyv alapján a festményt beazonosítani nem lehet, a foglaláskor készült fényképfelvételeket pedig a végrehajtó nem tudja rendelkezésre bocsátani. Az igényperben a bíróság az Ördögh László-féle festményt oldotta fel a foglalás alól, ezt a festményt kellett volna a részére visszaadni. A III. rendű alperes jogellenesen járt el, amikor nem gondoskodott a lefoglalt ingóságok őrzéséről úgy, hogy azok kiadhatóak legyenek. Nem vagyoni kártérítésre a kifogásolható végrehajtási eljárásért, a sorozatos szakmai hibákért, valamint azért tart igényt, amit neki a „végrehajtás folyamányaként hatósági egyéb eljárásban, levelezésben ki kellett állni és véghezvinni”. A 400.000 forint összegű követelés végrehajtására kisebb fajta tömeg jelent meg az otthonában, mely alkalmas volt mind pszichikai, mind erkölcsi megterhelésére, megalázására. A munkahelyén jelentenie kellett a történeteket, amely megítélésében és előmenetelében ideiglenes hátrányt okozott a számára.

Az I., II. rendű alperesek a keresettől való elálláshoz hozzájárultak, a keresetindítás folytán felmerült költségeik megtérítését kérték.

A III. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. A felperes követelésének elévülését kifogásolta. Álláspontja szerint nem volt jogellenes, hogy többen is részt vettek a végrehajtási eljárás során. A foglalás alkalmával jelen volt két rendőr, amely önmagában is kizárja, hogy bárkit is megfélemlítettek volna. A végrehajtási igényperben a bíróság az ingóságokat tanúvallomások és a becsatolt okiratok alapján oldotta fel a foglalás alól. Ezen okiratok helyszínen történt megtekintése nem vezethetett volna arra, hogy a végrehajtó-helyettes ne foglaljon. A végrehajtó-helyettes cselekménye nem volt jogellenes, és a felperes állítólagos kárával semmilyen okozati összefüggésben nem állhat. A felperes a végrehajtási eljárásban egyetlen alkalommal sem élt végrehajtási kifogással. A végrehajtási kifogást akkor kellett volna előterjesztenie, amikor a zárgondnok nem azt a festményt kívánta részére átadni, ami a felperes szerint tőle lefoglalásra került. A zárgondnok jelentése alapján az állapítható meg, hogy ő a lefoglalt ingóságokat kívánta visszaadni. Az ezzel ellentétes állítás bizonyítása a felperest terheli. A foglalási jegyzőkönyvet a felperes nem írta alá, pontosítását sem kérte. A végrehajtó-helyettes ugyanakkor a foglalás alkalmával fényképeket készített, melyek önmagukért beszélnek. A foglalási jegyzőkönyvben megállapított 100.000 forint összegű becsértéket senki sem támadta, ezért a festmény értékét illetően ebből kell kiindulni. A felperes által csatolt fénykép nem bizonyítja, hogy az azon látható festmény került lefoglalásra, majd feloldásra a foglalás alól. A festmény értékét a felperesnek kell bizonyítani.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forint vagyoni és 200.000 forint nem vagyoni kártérítést. Ezt meghaladóan a

keresetet elutasította. A pert az I., II. rendű alperesekkel szemben megszüntette és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg részükre személyenként 60.000 forint+áfa perköltséget, egyebekben a felek felmerült költségeiket maguk viselik. A le nem rótt kereseti illetékből az állam javára a felperest 54.000 forint, a III. rendű alperest 44.000 forint megfizetésére kötelezte az adóhatóság felhívására.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes tulajdonában állt Ördögh László virágcsendélet témájú olajfestménye, melynek 1994. októberi értékét 350.000 forintban, 2007. november 4-i értékét 500.000 forintban jelölte meg a festő özvegye azzal, hogy a művész közelmúltban bekövetkezett halála miatt műveinek értéke rohamosan növekedni fog. A felperes házastársát a bíróság jogerős ítélettel 400.000 forint tőke és járulékai megfizetésére kötelezte. A jogosult a követelését egy kft.-re engedményezte, amely végrehajtási eljárást kezdeményezett az adós ellen. A végrehajtást az I. rendű alperes foganatosította. A II. rendű alperes önálló bírósági végrehajtó-helyettes 2007. október 29-én a felperes tulajdonát képező ingatlanban ingóságokat foglalt le, köztük egy virágot ábrázoló olajfestményt. A felperes is és az adós is jelezte, hogy az ingóságok a felperes és gyermeke tulajdonát képezik. A végrehajtó tájékoztatta a felperest, hogy a foglalás feloldása iránt igénypert indíthat, arról azonban nem nyújtott tájékoztatást, hogy a lefoglalt ingóságok becsértékének vitatása esetén végrehajtási kifogás terjeszthető elő. A felperes és gyermeke által megindított igényperben a bíróság jogerős ítéletével feloldotta a lefoglalt ingóságokat a foglalás alól. A lefoglalt ingóságok zárgondnok általi visszaadására a festmény és egy további ingóság kivételével 2008. december 18-án került sor. A zárgondnok ez alkalommal át kívánt adni a felperesnek egy virágcsendéletet, melyről a felperes azt állította, hogy nem az ő képe, ezért az átvételét megtagadta. A felperes ezt követően feljelentést tett a rendőrségen és a Végrehajtói Kamaránál, majd a bíróság útján is kérte kiadni a festményt. Az ügyben meggyanúsított zárgondnok a büntetőeljárás során elhunyt, így a rendőrség a nyomozást megszüntette. A zárgondnok által a felperesnek kiadni szándékozott festmény nem volt azonos a lefoglalt festménnyel, így annak átvételét a felperes jogszerűen tagadta meg.

Az elsőfokú ítélet jogi indokolásában kifejtettek szerint közhatalmi tevékenységet nem az I. rendű alperes végrehajtó iroda, hanem az önálló bírósági végrehajtó III. rendű alperes gyakorol. Az 1959. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 236. § (1) bekezdése szerint a végrehajtó a végrehajtói működése körében, illetve az eljárása során okozott kárért kártérítésre és személyiségi jogsértésért sérelemdíj megfizetésére a Polgári Törvénykönyv szabályai szerint köteles. A Vht. 240/D. § (1) bekezdése szerint az önálló bírósági végrehajtó-helyettes által foganatosított eljárási cselekményekből eredő kártérítés, illetve sérelemdíj iránti igényeket a végrehajtóval szemben kell érvényesíteni. A felperes kereseti kérelme az I. és II. rendű alperesekkel szemben mindezekre tekintettel nem lehetett alapos, ezért e két alperes vonatkozásában a keresetétől elállt. Az elsőfokú bíróság az I. és II. rendű alperes vonatkozásában a pert a Pp. 157. § e) pontja alapján szüntette meg, és a részükre a Pp. 160. §-a, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (6) bekezdése alapján állapított meg perköltséget. A III. rendű alperessel szembeni keresetet a Ptk. 339. §-a és 349. §-a alapján bírálta el. Rámutatott arra, hogy a felperes bizonyítási terhe volt: az alperes jogellenes magatartásával közvetlen okozati összefüggésben milyen összegű kára keletkezett. Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes nem terjesztett elő a Vht. 217. §-ában szabályozott végrehajtási kifogást, de ez nem értékelhető a terhére, mivel a végrehajtó részéről e tárgyban semmilyen kioktatást nem kapott. A végrehajtási igényperben született ítélet közokirat, amely tartalmazza, hogy az Ördögh László-féle festményt vitték el a lefoglaláskor, és a bíróság annak feloldása iránt rendelkezik. Az alperes ezzel ellentéteset abban az esetben tudna bizonyítani, ha rendelkezésre állna a lefoglaláskor készült bármilyen fotó, ilyen azonban nincs. A zárgondnok fotóval igazolta, melyik csendéletet kívánta kiadni a felperesnek. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperesnek nem a tőle lefoglalt festményt kívánták visszaadni, így annak átvételét jogosan tagadta meg. Tény, hogy az Ördögh László-féle festmény a

foglalás során kikerült a felperes tulajdonából, ezért annak ellenértékére jogosan tart igényt kártérítésként. A zárgondnok cselekvőségét a végrehajtó érdekkörében állóként kell tekinteni, így az általa okozott kárért is a végrehajtó felel a felperes felé. A III. rendű alperes személyében nem okozott kárt, de az általa teljesítési segédként igénybe vett zárgondnok kft. az őrzési, tárolási kötelezettségének nem megfelelően tett eleget, ezáltal jogellenes magatartást tanúsítva kárt okozott. Az elsőfokú bíróság arra tekintettel, hogy a felek egyike sem indítványozta szakértő bevezetését a perbe, a festmény értékeként a festő özvegye által megjelölt értéket fogadta el. Azt a felperesi okfejtést, miszerint a művész halála és az idő múlása a kép értékét emelné, bizonyítottság hiányában nem tartotta elfogadhatónak. A nem vagyoni kártérítés összegét mérlegeléssel 200.000 forintban állapította meg. Értékelte, hogy a „végrehajtási probléma” gyakorlatilag 8 éve végig kíséri a felperes életét, különböző fórumokon, különböző eljárások folytak, eredmény nélkül. E teher az életminőség romlását eredményezte a felperes esetében is, aki úgy érezte bárhova fordul, nincs eredmény, minden hiába volt. Ezt meghaladó mértékben az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kártérítési igény eltúlzott és bizonytalan.

Fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés összegének 1.000.000 forintra történő felemelését, és az I., II. rendű alperes részére megállapított perköltség személyenként 10.000 forint+áfa összegre történő leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak figyelmeztetnie kellett volna, hogy nem a megfelelő alperest jelölte meg a végrehajtó iroda személyében. Ez nem történt meg akkor sem, amikor az első tárgyaláson II. rendű alperesként a végrehajtó-helyettes is perbe vonta. Az elsőfokú eljárás során előadta, milyen körülmények között került sor a végrehajtási eljárásra, amely nem is vele szemben folyt, de a végrehajtó-helyettes az ő ingóságait foglalta le, jóllehet rendelkezett a helyszínen azokkal a bizonyítékokkal, amelyekkel igazolni tudta, hogy az ingóságok nem az adós tulajdonát képezik. Előadta azt is, hogy a végrehajtó-helyettes rendőröket, sintéreket vitt magával a végrehajtás foganatosításához és az eljárás miatt az akkor még kiskorú gyermekét pszichológushoz kellett vinnie. Ezt követően ügyvédet kellett fogadnia, végrehajtási igénypert kellett indítania, hogy a bíróság kimondja: a lefoglalt ingóságok az ő tulajdonát képezik, és azokat a végrehajtó ki kell, hogy adja a részére. A mai napig nem jutott hozzá valamennyi lefoglalt ingósághoz. Az ingóságok visszavételére rengeteg időt és energiát fordított eredménytelenül, hiszen a hatóságok, a végrehajtó, a Kamara válasza sem méltatták. Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy e „tortúra” nyolc évig tartott. Ehhez képest azonban igen csekély összegben állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét, különösen annak fényében, hogy az I. és II. rendű alpereseknek személyenként 60.000 forint perköltséget ítélt meg. A megítélt perköltség eltúlzott mértékű. Az I. és II. rendű alperesek jogi képviselője ugyanis egyetlen írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő, és azt is csak az I. rendű alperes képviselőjében. Az első tárgyaláson nem jelent meg, majd a keresettől való elállás folytán már csak a III. rendű alperes képviselőjében kellett eljárnia.

A III. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását kérte, az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatai alapján. Álláspontja szerint hiányzik a kártérítési felelősség jogalapja. Nem állapítható meg ugyanis, hogy a felperes igénybe vette volna a rendes jogorvoslatot. Nincs bizonyítva továbbá, hogy a felperesnek nem a ténylegesen lefoglalt kép lett kiadásra felajánlva. A végrehajtási igényperben sem merült fel azt alátámasztó, megbízható bizonyíték, hogy az Ördögh-féle képet foglalták le tőle. Amennyiben megállapítható lenne, hogy a lefoglalt kép az Ördögh-féle kép volt, úgy annak értéke továbbra is vitás. A kép értékének alátámasztására nem alkalmas bizonyíték a felperes által hivatkozott, a perben rendelkezésre álló, a festő özvegyétől származó nyilatkozat. A III. rendű alperes arra az esetre, amennyiben a bizonyítási kötelezettség ellenbizonyítás formájában őt terheli, vállalta a szakértői bizonyítás költségeinek megelőlegezését, nyomatékmal hivatkozott arra, hogy az igényperben félként nem vett részt, így nem

állt módjában azzal védekezni, hogy a felperes olyan képre vonatkozó tulajdonjogot érvényesít, amely nem volt a foglalás tárgya. Álláspontja szerint a végrehajtási cselekmény során a lefoglalt tárgyról nem kellett fényképfelvételt készítenie.

Az ítélet tábla nem érintette az elsőfokú ítélet pert megszüntető - lényegében végzés tartalmú - rendelkezését, valamint a vagyoni kártérítés iránti keresetet 100.000 forint erejéig elutasító rendelkezését, mivel az fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése a nem vagyoni kártérítés iránti kereset vonatkozásában alaptalan, míg az I. és II. rendű alperesek javára megállapított perköltség vonatkozásában alapos.

A III. rendű alperes fellebbezése a nem vagyoni kártérítés iránti kereset vonatkozásában alapos, a vagyoni kártérítés iránti keresetet illetően pedig annyiban alapos, hogy ebben a keretben érdemi döntés nem hozható, mert a Pp. 252. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazásának van helye.

Az ítélet tábla mindezekhez képest a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján a perben részítéletet hozott.

Az elsőfokú bíróság a feltárt tények alapján ugyan helyesen állapította meg, hogy a felperes igényérvényesítése nyolc évig húzódott a végrehajtási eljárással összefüggésben, azt azonban figyelmen kívül hagyta, hogy a nem vagyoni kártérítés iránti követelését a felperes két körülményre - a foglalási cselekmény fogantatosítása és az ezt követő igényérvényesítés - alapította. A felperes keresete alapján azt kellett volna vizsgálnia, hogy a végrehajtó-helyettes és az általa okozott kárért is felelős III. rendű alperes végrehajtási cselekményei során történt-e a felperes sérelmére személyiségi jogi jogsértés. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában foglaltakra tekintettel az támaszthat nem vagyoni kártérítés iránti követelést, akit személyhez fűződő jogában megsértenek. Nem volt elegendő ezért a felperesnek hátrányra hivatkozni, a követelését az alapozhatta meg, ha a végrehajtó-helyettes, illetőleg a III. rendű alperes kifejezetten a személyét, a személyisége lényegi elemét támadóan lépett volna fel vele szemben. A foglalási cselekmény kapcsán ilyen jellegű jogsértő magatartás nem állapítható meg, mert az történt, hogy a felperes kénytelen volt elszemvedni a vele együtt élő házastársa elleni végrehajtási cselekményeket, melyek rá is kihatottak, de nem irányultak a személye ellen. A végrehajtási eljárással összefüggő felperesi igényérvényesítés kapcsán pedig nem lehetett megállapítani, hogy a III. rendű alperes a felperes személyét támadó jelleggel bármilyen magatartást is tanúsított volna.

Az ítélet tábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a nem vagyoni kártérítés iránti keresetnek helyt adó részében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

Az I. és II. rendű alperesek javára megítélt perköltség vonatkozásában a következők miatt alapos a felperes fellebbezése:

A keresettől való elállás esetében az ügyvédi képviselettel kapcsolatos költséget a Pp. 79. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a per adatai alapján kell megállapítani. Az adott esetben mérlegelni kellett a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységet, az ügy jelentőségét és jellegét, valamint a per tárgyának értékét, továbbá azt is, hogy az I. és a II. rendű alpereseknek a perben közös jogi képviselőjük volt. A jogi képviselő személyére, valamint a felperes fellebbezésében felhozott szempontokra is figyelemmel az elsőfokú bíróság által megállapított költséget 12.700 forintba volt indokolt leszállítani, tekintettel arra is, hogy a III. rendű alperes vonatkozásában is előterjesztett ellenkérelem került értékelésre az ügyvéd által kifejtett tevékenységként.

A vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmet illetően a peradatok igazolják, amit az elsőfokú bíróság is megállapított, hogy a felperes nem tudott hozzájutni az Ördögh László által festett képhez, ezért a III. rendű alperessel szembeni vagyoni kárigénye megalapozottnak látszik. E kárigény vonatkozásában azonban további bizonyítás szükséges, a rendelkezésre álló peradatok alapján érdemi döntés nem hozható.

A III. rendű alperes a kártérítési felelősség Ptk. 349. § (1) bekezdésében foglalt speciális feltételére figyelemmel azzal védekezett, hogy a felperes nem vette igénybe a rendes jogorvoslatot. Az ítélet tábla e vonatkozásban mindenekelőtt azt emeli ki, hogy a felperes kárát nem a foglalás, hanem az okozta, hogy a végrehajtási igényperben hozott ítélet ellenére sem kapta vissza a tulajdonát képező Ördögh László-féle festményt. Közömbös ezért, hogy a foglalással szemben élt-e végrehajtási kifogással. A Pp. 383. §-a alapján az igényperben hozott jogerős határozat kézbesítésre került a III. rendű alperes részére, aki fel is hívta a zárgondnokot az ítéletben foglaltaknak megfelelő eljárásra. A pert megelőző nyilatkozatával ellentétes állítás a III. rendű alperes részéről rendeltetésellenes joggyakorlásnak minősülne, így nem állíthatja, hogy nem az Ördögh László által festett virágcsendélet került lefoglalásra. Azért sem lehet ilyen állítása, mert az ügyben eljáró végrehajtó-helyettes feladata volt, hogy a lefoglalt ingóságok beazonosítására alkalmas jegyzőkönyv készüljön. A per iratai között rendelkezésre álló foglalási jegyzőkönyv egyrészt körülírja a lefoglalt ingóságokat, másrészt azt tartalmazza, hogy fényképfelvétel készült róluk. A jegyzőkönyv így a fényképfelvétellel együtt volt alkalmas a lefoglalt ingóságok beazonosítására. A Vht. 35. § (5) bekezdése alapján a végrehajtó a fényképfelvételeket az ügy irattárba helyezésétől számított öt évig meg kell, hogy őrizze. A III. rendű alperes ezért alappal nem hivatkozhat arra, hogy a felvételeket a zárgondnok készítette, bemutatni pedig nem tudta, amikor a felperes a foglalás alól feloldott ingóságai átadását igényelte. A fényképfelvételeknek meg kellene lenniük a III. rendű alperesnél. Amennyiben a felvételek nincsenek meg, az a III. rendű alperes felróható magatartására vezethető vissza, melyre előnyök szerzése végett nem hivatkozhat. A végrehajtási ügy iratai alapján megállapítható egyrészt az, hogy a felperes azonnal kifogással élt, amikor a zárgondnok a nem az Ördögh László-féle festményt akarta visszaadni, másrészt az, hogy a III. rendű alperes erről tudomással bírt, mert a zárgondnok értesítette. A felperes részéről tehát volt végrehajtási kifogás, a III. rendű alperes pedig arra ugyancsak nem hivatkozhat, hogy azt nem megfelelően intézte. A kifogás egyébként nem volt alkalmas annak a hátránynak az elhárítására, hogy a lefoglalt festményt a zárgondnok nem adja vissza, a festmény nincs meg.

Mindezekhez képest a III. rendű alperest felelősség terhelheti azért a hátrányért, amely a felperest a vagyonában érte azáltal, hogy nem áll rendelkezésére az Ördögh László-féle festmény. A III. rendű alperes elsőfokú bíróság által nem vizsgált elévülési kifogása aaptalannak tűnik, mivel a végrehajtási ügy irataihoz 2013. április 22-én érkezett levelében a felperes a követelés teljesítésére írásban felszólította, amely a Ptk. 327. § (1) bekezdése értelmében az elévülést megszakította.

Az elsőfokú bíróság az utolsó tárgyaláson tett felperesi és alperesi nyilatkozatokhoz képest elmulasztotta tájékoztatni a III. rendű alperest, hogy a festő özvegyének a vagyoni kártérítés iránti követelés összecszerűségét megalapozó nyilatkozatával szembeni ellenbizonyítás az ő kötelezettsége lenne. A tájékoztatási kötelezettség elmulasztása [Pp. 3. § (3) bekezdése] az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó eljárási szabálysértés, mivel következményeként az ügy eldöntése szempontjából releváns bizonyítás lefolytatása maradt el és ezáltal az elsőfokú ítélet megalapozatlannak minősül. Az összecszerűség bizonyítása körében nem okszerűtlen, logikátlan mérlegelés az özvegy nyilatkozatának elfogadása, mert jóllehet nem igazságügyi szakértőként nyilatkozott, de tudomással bírhatott arról, mennyiért keltek el a festő képei, a nyilatkozatot

kompetens személyként tette, sőt arra is van adat, hogy szakértelme is volt. A festő özvegyének nyilatkozata tehát a kárösszecszerűségének megállapítása alkalmas bizonyíték lehet. Az alperes a nyilatkozatban foglaltakat a kép értéke szempontjából is vitatta, ezért az ellenbizonyítás őt terhelte, melyről a másodfokú eljárás során az ítéletábra tájékoztatta.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak fel kell hívnia az alperest a szakértői díj előlegezésére, és ennek megtörténte után szakértői bizonyítást kell lefolytatni az Ördögh László-féle festmény 2008. decemberi értékének megállapítására.

A részítélettel elbírált nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelem vonatkozásban a III. rendű alperes ügyvédi képviselétével felmerült, az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján 63.500 forintban megállapított perköltség megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illetéket az 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet (a továbbiakban: Kmr.) 13. § (2) bekezdése alapján ugyancsak a felperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

A Fővárosi Ítéletábra mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a nem vagyoni kártérítés iránti kereset tárgyában a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta, a III. rendű alperest vagyoni kártérítés megtérítésére kötelező ítéleti rendelkezést pedig a Pp. 252. § (2) bekezdése szerint hatályon kívül helyezte, és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A felperes fellebbezése a per főtárgyát illetően nem vezetett eredményre, míg a III. rendű alperes fellebbezése a részítélettel elbírált körben eredményes volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni a III. rendű alperes ügyvédi képviselétével felmerült másodfokú perköltségét, melynek összegét az ítéletábra az IM rendelet 3. § (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán a felperes és a III. rendű alperes által le nem rótt fellebbezési illetékről az Itv. 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kmr. 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. A hatályon kívül helyező rendelkezés kapcsán a fellebbezési eljárás költségét a Pp. 252. § (4) bekezdése szerint csak megállapította azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróság határoz. A feleket képviselő ügyvédek - a III. rendű alperes ügyvédje esetében áfát is tartalmazó - munkadíjáról az IM rendelet 3. § (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése szerint döntött.

Budapest, 2016. március 31.

. Czukorné dr. Farsang Judit s.k.
a tanács elnöke

. Magosi Szilvia s.k.. Benedek Szabolcs s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: